



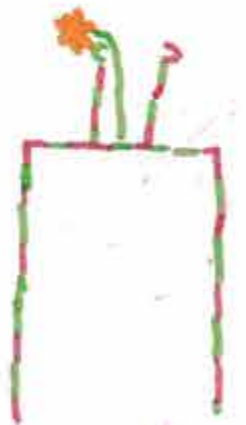
# KROROKO DILBLEN TRANKEN

VAN GÖÖR

To see Menten  
6a COMENIUS SCHOOL



Tante Piernel had altijd verdriet.  
Ze hoefde maar om zich heen te kijken of ze barstte in snikken uit.  
De bloemen stonden scheef in hun vaas. Het kastje in de hal zag er zo eenzaam uit. De  
gordijnen hingen zo treurig naar beneden. En de dekens lagen zo zielig op een hoopje.





Een keer, midden in een huilbui, dacht ze ineens dat haar tranen op zouden raken en dat ze niet meer zou kunnen huilen. Daar huilde ze pardoes wel een emmer vol door. Een andere keer dacht ze: ik huil mezelf nog leeg tot ik een slap velletje ben, en dan zuigt iemand me op in een stofzuiger. Meteen brulde ze het uit. 'Ik wil niet in een stofzuiger!'

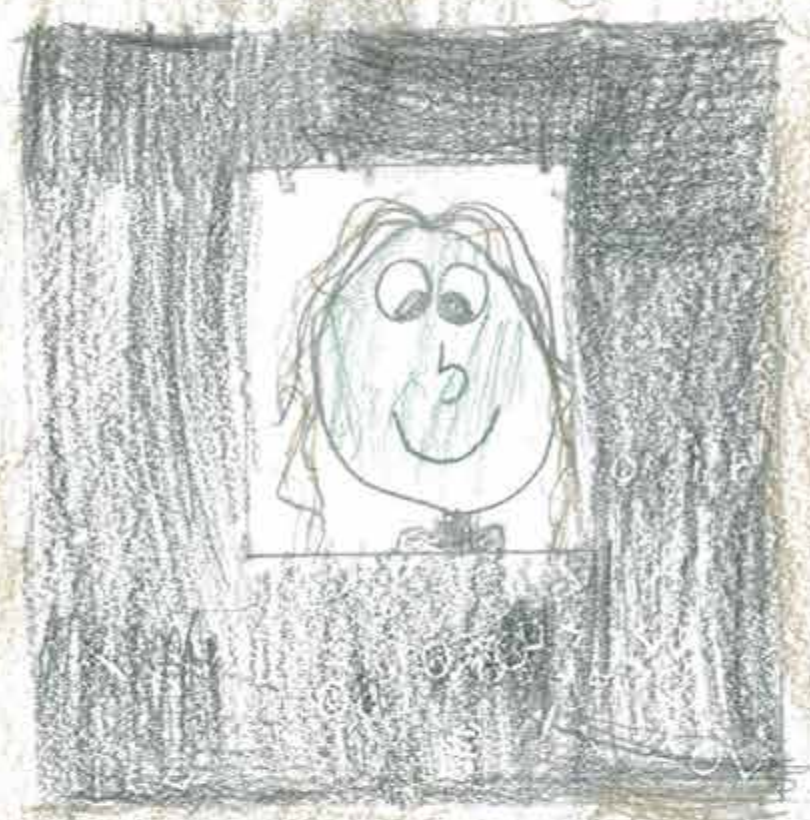
zuig  
me niet  
op



Oom Hans wist niks beters te doen dan zakdoekjes aangeven. 'Ach Pieternel, wees toch een beetje zuinig met je tranen,' zei hij. 'Bewaar ze liever tot je ze nodig hebt. Als lachtranen bijvoorbeeld, of verdriettranen, of uienstrij-tranen.'  
'Wat zijn mijn tranen dan?' zei Pieternel.



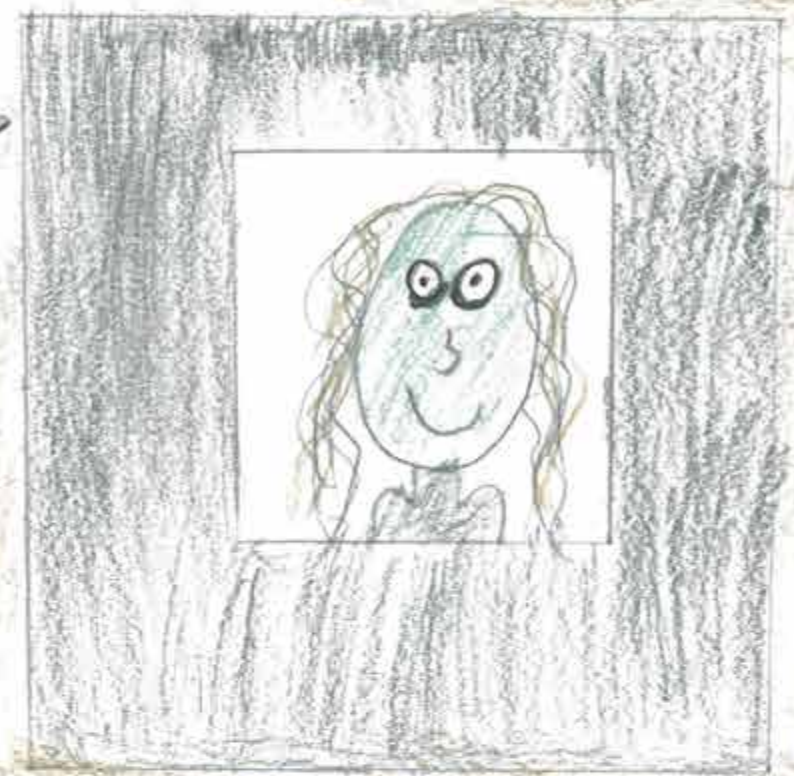
OK



OK



OK



'Die van jou zijn krokodillentranen,' zei oom Hans. 'Die gaan nergens over.  
'Wat bedoel je? Zie ik eruit als een krokodil?' Tante Pieterneel rende verschrikt naar de spiegel om te kijken of ze misschien groen was geworden, of dat haar mond was veranderd in een bek met tanden, of dat haar ogen misschien op bultjes waren gaan staan.

Ze zag gewoon tante Pietermel. Met een pukkel, midden op haar kin. De tranen schoten haar in de ogen. 'Een pukkel!' huilde ze. 'Midden op mijn kin! Vind je me daarom een krokodil?' 'Ik vind je geen krokodil! Krokodillentranen zijn gewoon geen echte tranen,' zei oom Hans. 'Die gaan nergens over. En nu ga ik soep halen. Tot straks.'



'Tomatensoep!' riep tante Pietemel, maar de deur was al dicht.  
O, als hij nou maar geen ossenstaartsoep meeneemt, van staarten van arme ossen, dacht tante Pietemel, of nog erger, kippensoep van lieve kippetjes of koninginesoep van arme koninginnen! Ze begon van puur medelijden weer te huilen.



TOMA  
TEN  
SOEP



Tante Pietermel veegde een paar tranen van haar wang. Ineens sperde ze haar ogen wijd open. Een klein groen dingetje met pootjes en een staart wriemelde zich uit haar zakdoek, liet zich op de grond vallen en verdween onder de bank.  
"Getsie, een beestje in mijn zakdoek!" jammerde tante Pietermel.

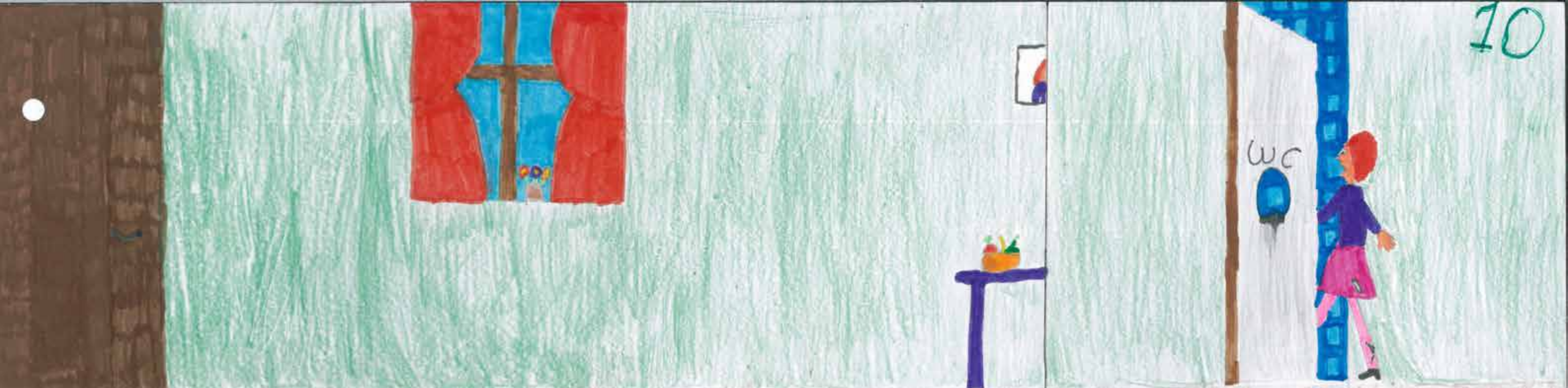




Nieuwe tranen rolden over haar wangen en vielen met een plofje op de grond. Ploep - ploep - ploep - Tante Pieterneel bukte en tuurde naar de grond. Vol afgrijzen stapte ze achteruit. Onder haar neus krielden tientallen groene beestjes door elkaar. Het waren... het leken wel... krokodilletjes!

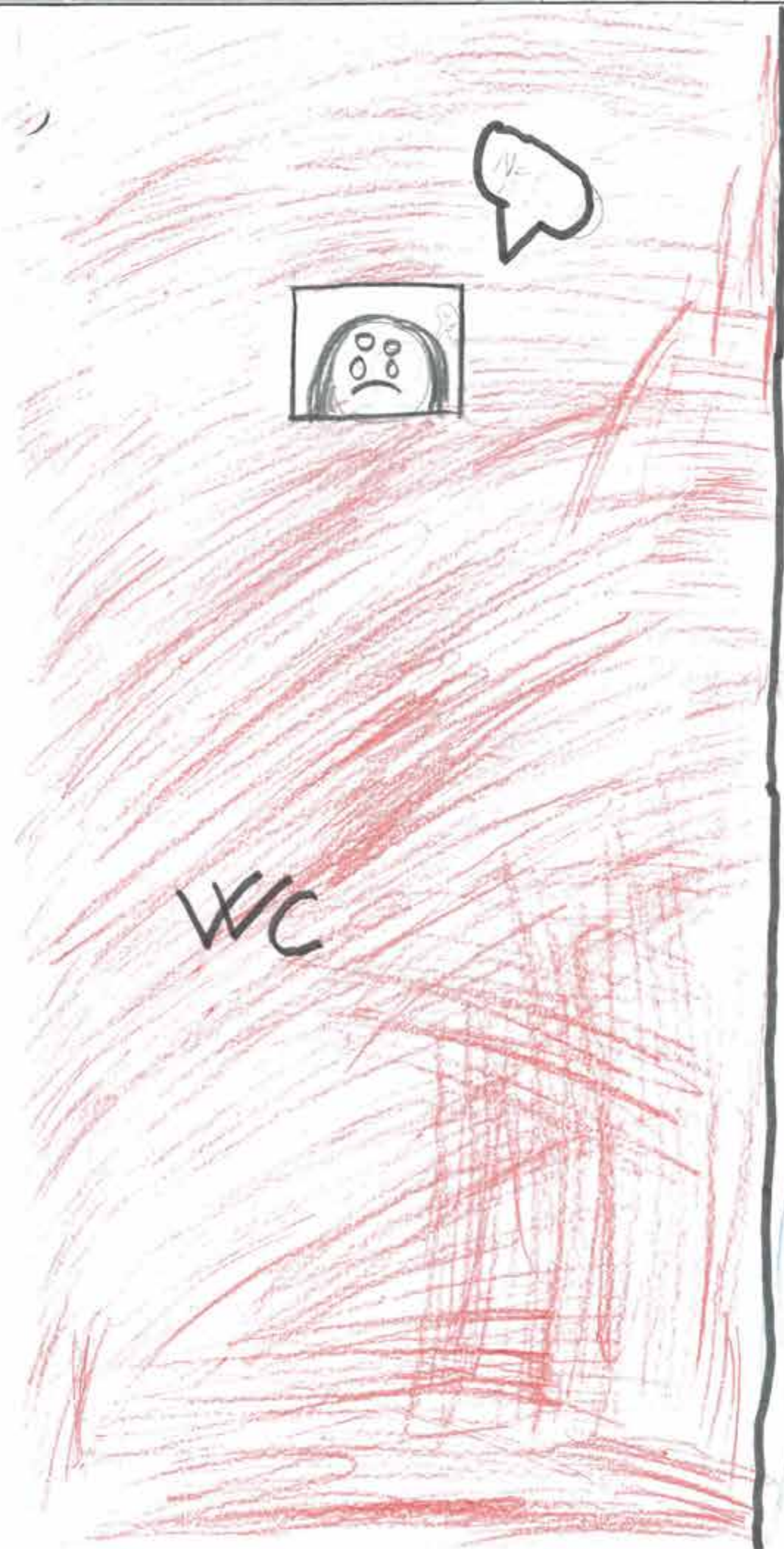
'Ieieie!' Een nieuwe traan plofte op de grond.  
Een nieuw krokodilletje richtte zich op en keek haar gemeen aan. Een andere kroop over haar wang omhoog en ging boven op haar hoofd zitten.  
'Ieieieie!' Tante Pieternel begon te rennen. 'Whaah! Au! Hellup!'





De krokodilletjes renden achter haar aan en beten in haar tenen. Ze beten in haar enkels, scheurden haar panty's aan stukken en hingen in haar rokken. "Au! Help! Au! Au!" Hoe harder ze hilde, hoe meer krokodillen er kwamen.

Ten einde raad vloog tante Pieternel de wc in en draaide de deur op slot.



WC



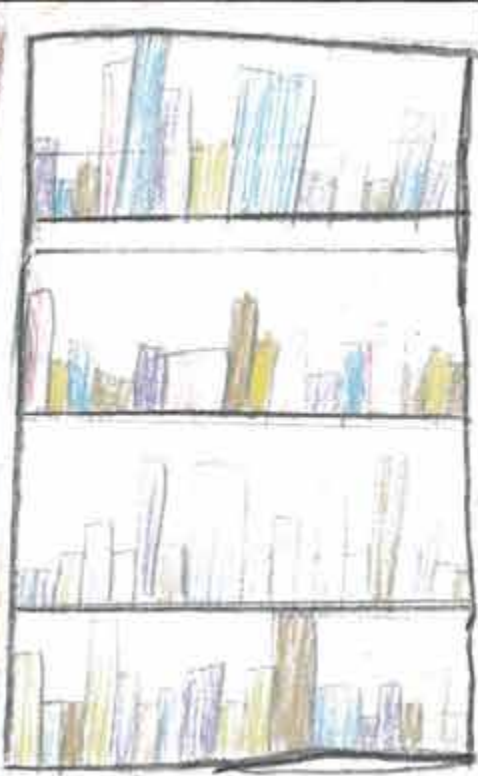
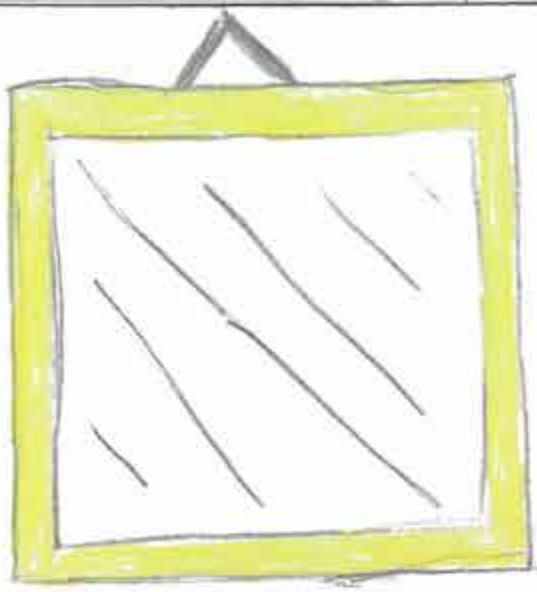
Hijgend ging ze op de bril staan en keek door het ruitje.  
Een leger groene krokodilletjes zat voor de deur met hun bekken omhoog.  
Meteen kwamen er een paar nieuwe tranen. Tante Pietermel griste ze van haar wang, smog  
in de wc en trok ze door. Snel deed ze het deksel naar beneden en ging erop zitten.

blad 240 11



*Niet huilen! zei ze tegen zichzelf. Vooral niet huilen!  
Na een tijdje klonk in de gang kabaal.  
Tame Pietermel ging weer op de bril staan.  
De krokodillen hadden de fruitschaal op het tafeltje onidekt.*





Woest grommend aten ze de appels en bananen en sinaasappels met schil en al op. Toen alles op was, stortten ze zich op de post. De post op de deurmat verdween in hun bekken en daarna de deurmat zelf. Toen alles op was keken de krokodillen elkaar hongerig aan.



Plotseling begonnen ze te vechten.  
Ze beten elkaars staart af, en elkaars poten. Het was een verschrikkelijk gezicht. Ze vochten  
en beten en smakten en boerden. Er bleven er steeds minder over. Maar die werden wel s  
groter. Ze werden vijf keer zo groot. Tien keer zo groot.



welkom



Ze werden groter dan oom Hans.  
Na een half uurtje waren er nog twee. Likkebaardend draaiden de twee reuzen om elkaar heen. Toen vielen ze aan. De gang dreunde en er klonk gesplinter.  
Een staart sloeg het schilderij van de muur, het tafeltje zakte door zijn poten en de lamp viel in duizend stukjes op de tegels.







Tenslotte won de grootste. Met een geweldige klap van zijn staart mepte hij de kleinere krokodil ondersteboven en ging erbovenop zitten. Hij beet een poot af en nog een poot. En daarna de staart en toen de rest. Van de kleine krokodil bleef geen velletje meer over. Maar de laatste krokodil was zo groot dat hij bijna niet meer in de gang paste.

Zijn kop raakte het plafond en zijn staart kwam bijna tot aan de voordeur. Met grote  
 gevaarlijke ogen keek hij naar de deur van de wc.  
 En tante Piernel keek terug, recht in de afschuwelijke bek.  
 Plotseling zwaaide buitendeur open en stapte oom Hans de gang binnen met in zijn handen  
 twee bliken tomatensoep en een zak broodjes.





1.80 oomhans



De krokodil draaide zich met een ruk om en stoof wild grommend op oom Hans at 'Whaah!' Oom Hans schrok zich een ongeluk. In een flits smeed hij een blik soep naar het groene gevaarte, midden tussen zijn ogen. Terwijl de krokodil achteruit wankelde smeed tante Pietermel de wc-deur open, trok oom Hans naar binnen en draaide hem weer op slot.

'Alle deksels, dat leek wel een krokodil!' Hijde oom Hans  
waak komt dat Beest vandaan? Uit mijn ogen, se had  
gelijk. ik Huit krokodillenkransen!



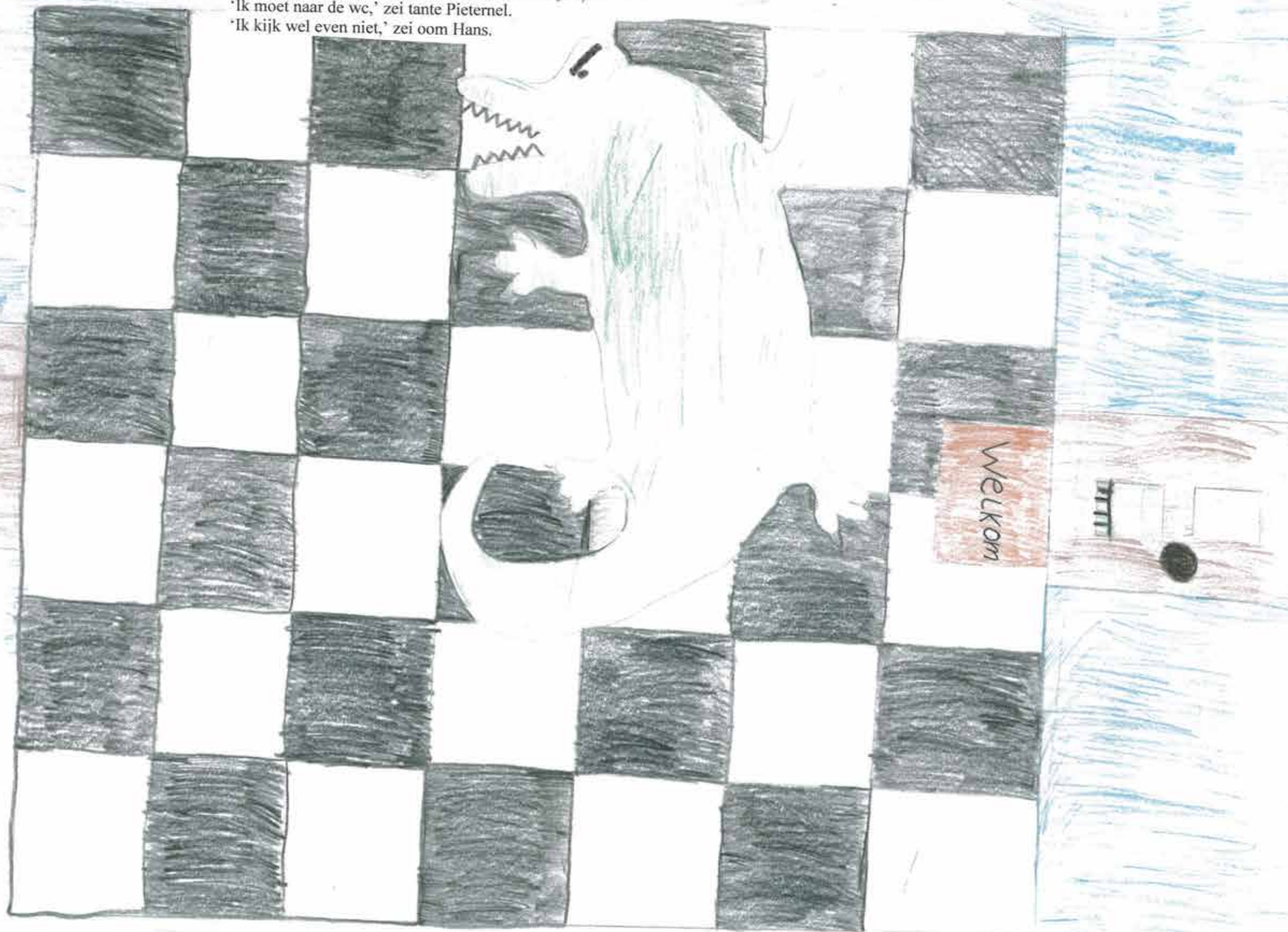
Hij kijkt naar ons,' fluisterde oom Hans. 'Laten we maar net doen of we er niet zijn.  
Misschien vergeet hij ons wel.'

Het werd middag en het werd avond. Tante Pieternel en oom Hans deden net of ze er niet waren. Ze aten ieder een broodje, dronken water uit het fonteintje en mochten om de beurt op de deksel zitten.

Af en toe keken ze voorzichtig uit het raampje. De krokodil vergat hen niet en zat met halfopen ogen tegen de muur naar de deur te kijken.

'Ik moet naar de wc,' zei tante Pieternel.

'Ik kijk wel even niet,' zei oom Hans.





Tante Pietermel plaste en trok door.  
 Op de gang klonk geknor. 'Hoor jij ook een varken?' zei oom Hans.  
 Tante Pietermel klom weer op de bril. 'Nee, hij krijgt weer honger! Hij staat op! Hij neemt een  
 aanloop! Whaaa!'

Hier gaat het om  
de N



Met een klap beukte de krokodil tegen de deur.  
'Hij komt ons halen! Doe iets stoers!' gilde tante Pietermel.  
'Ik weet niks!' riep oom Hans.  
'Gooi dat andere blik op zijn kop. Dan valt hij om en rennen wij ervandoor! Whaah! Hij neemt een nieuwe aanloop! Doe het nu!'

Oom Hans opende vliegensvlug de deur en smeed het tweede blik soep naar de krokodil.  
De krokodil viel niet om, want hij bukte en het blik vloog over hem heen. Grommend viel hij erop aan.  
'Mislukt. En daar gaat onze soep ook nog,' fluisterde tante Pieternel.  
De krokodil propte het blik in zijn bek en beet.  
**krrrk RRRK**  
Met een vreselijke krak braken zeven van zijn voortanden doormidden. Een tel was het stil.  
Toen klonk er een ijselijke kreet.



KRRRK  
RRRK





Terwijl de witte brokjes op de grond vielen schreeuwde de krokodil het uit van pijn. Hij gromde, hij brulde en hij briede. Hij klauwde met zijn poten en mepte met zijn staart. En toen gebeurde het. De krokodil begon te huilen. Eerst dacht tante Pietemel dat ze het zich verbeelde.

Maar het beest huilde echt. Dikke tranen rolden langs zijn bek en vielen op de afgebroken tanden. Op de grond ontstond een plasje.  
'Pieternel kijk! Hij wordt dunner,' zei oom Hans.  
'Je hebt gelijk,' zei tante Pieternel.





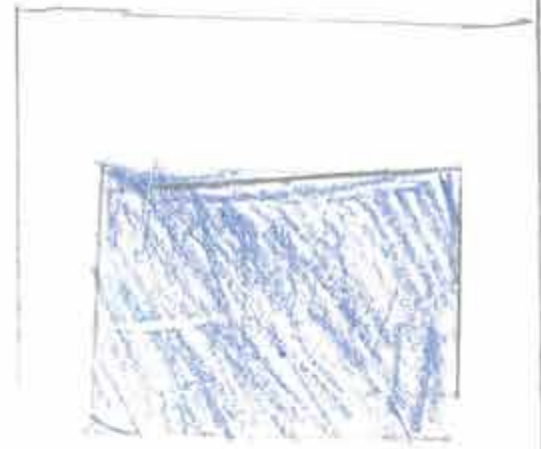
baby muizen

Lekkage

muizen

Samen keken ze Hoe de Krokodil verschrompelde.  
Zijn kop ging Hangen, Zijn Poten werden slap. Bij elke Traan  
zakte Hij verder in elkaar. tot Slap was Het niets meer  
dan een Huidend stakse Krokodillen vel. Tante Pieternel moest  
er Bijna van Huilen zo zielig zag Het er uit.

De krokodil perste nog een laatste traan te voorschijn, snikte nog een korte snik en toen lag hij stil. Tante Pieternel en oom Hans duwden de deur open en liepen naar hem toe. Oom Hans pakte het puntje van de staart, tilde hem omhoog en liet hem weer vallen. 'Leeg,' zei hij. 'Helemaal opgehuild. He, Pieternel, dat doet me ineens ergens aan denken'

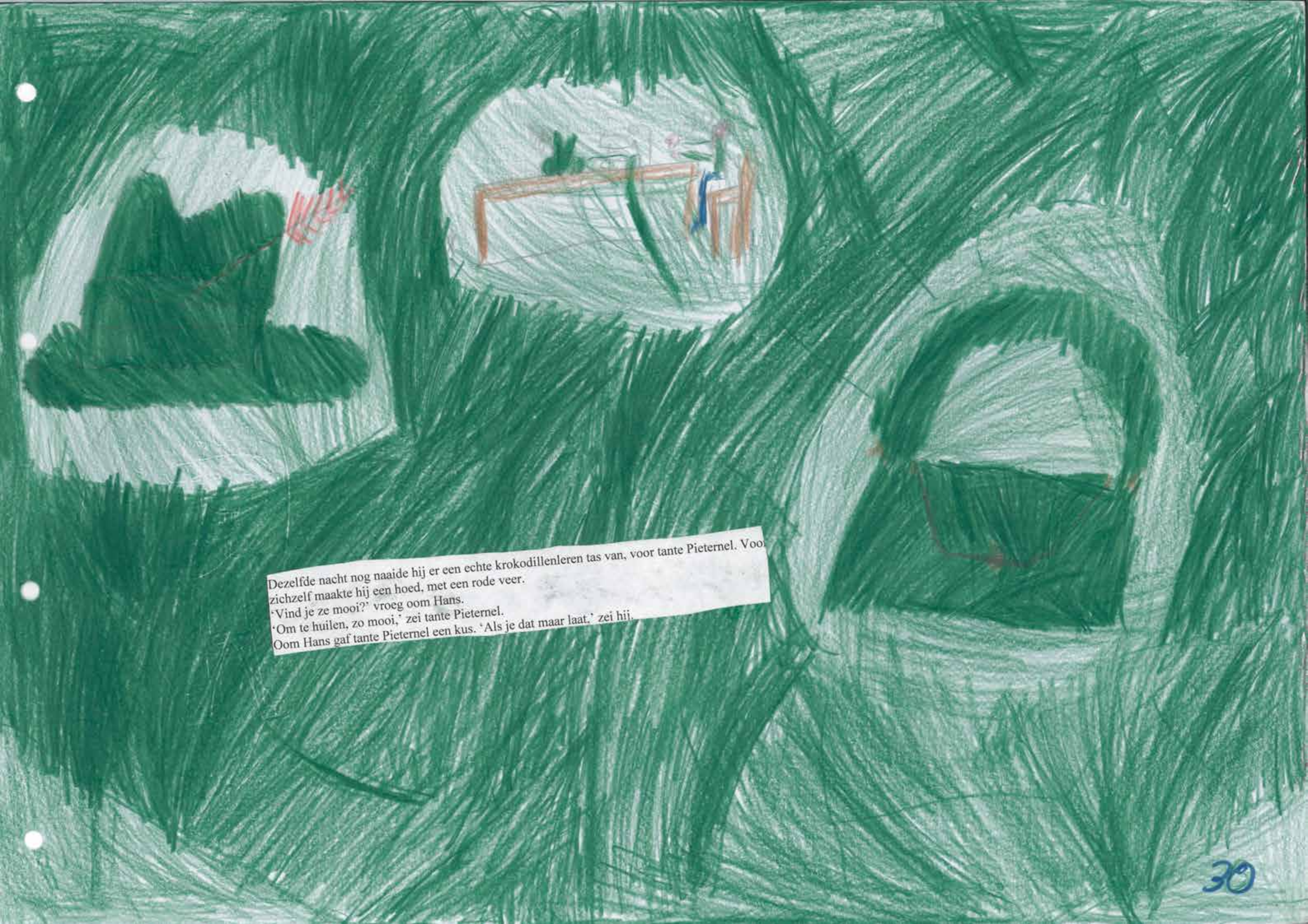


'Waarom?' vroeg tante Pietermel. Ze zat op haar hurken bij de krokodil en streelde zijn kop.  
 Hij was tenslotte toch een beetje haar eigen krokodil geweest.  
 'Er is iets, iets met jou. Je huilt niet!'  
 'Er valt niets te huilen,' zei tante Pietermel.  
 'Maar onze gang is vernield, en het schilderij, en de deurmat.'  
 'Ik weet het,' zei tante Pietermel.  
 'En kijk! De krokodil heeft op ons dure kleed gepoept.'  
 Tante Pietermels ogen werden groot, maar ze bleven droog.



'Ik maak wel een sopje,' zei ze dapper.  
'Een sopje? Voor die enorme drol?' Ineens gierde oom Hans het uit. 'Een sopje! Een sopje!'  
De tranen rolden hem over de wangen.  
'Pas op!' riep tante Pietermel en ze sloeg zo hard als ze kon op oom Hans zijn wangen.  
'Au! niet doen! schaterde oom Hans. 'Dit zijn lachtranen. Die zijn ongevaarlijk! Hahaha!'  
'O,' zei tante Pietermel. En toen ze inderdaad nergens krokodilletjes zag kreeg ze de slappe lach. Waarschijnlijk van de zenuwen en van de schrik. En van opluchting natuurlijk.  
Toen ze uitgelachen waren pakte oom Hans het krokodillenvel, legde het op tafel en knipte het in stukken.





Dezelfde nacht nog naaide hij er een echte krokodillenleren tas van, voor tante Pietermel. Voor zichzelf maakte hij een hoed, met een rode veer.  
'Vind je ze mooi?' vroeg oom Hans.  
'Om te huilen, zo mooi,' zei tante Pietermel.  
Oom Hans gaf tante Pietermel een kus. 'Als je dat maar laat,' zei hij.

Tante Piernel Huilt altijd en overal.  
Niets Helpt Haar Stoppen Met Huilen Behalve  
Vechten met een Reuzenkrokodil!

dat zakdoek  
is van  
Piernel

kei gup  
THIJS

Super  
Leuk!  
FIEN

5+

cool en  
fantas-  
tisch  
MARIE

Leuk  
en  
grappig  
ANTHUR



Wist je dat?...  
dit boek is getekent  
door 6a comenius school?  
Ieder kind tekende  
Een Pladzijde! dit  
Boek is natuurlijk  
wel geschreven door  
onze eigen  
**Tosca  
MENTEN!**



de grappigste Kinderboekenschrijver van Nederland

**tosca  
MENTEN**

